

Dániel könyve – Nyolcvanhárom

A laodíceai adventizmus négy nemzedéke: a fokozódó utálatosságok feltárása

Jeff Pippenger
2024-02-16

Ezékiel nyolcadik fejezete négy fokozódó utálatosságot tár elénk, amelyek a laodíceai adventizmus négy nemzedékét jelképezik. Az 1863-as lázadás a Habakuk két táblájának hamisítványát hozta létre, miként Áron is a féltékenységgel hamis képmását állította elő aranyborjával éppen abban az időben, amikor Isten a Tízparancsolat két kőtábláját adta át Mózesnek. Miután a laodíceai adventizmus megkezdte az alapvető igazságok eltávolításának munkáját, amint azt William Miller álma ábrázolja, az első nemzedék vezetősége előbb a Biblia tekintélyét, majd a Prófétaság Lelkét kezdte elvetni. A lázadás odáig fokozódott, hogy Kellogg spiritualizmusa (panteizmusa) közvetlenül 1888 előtt jelent meg történelmükben.

Az 1888-as lázadás idején az Ezékiel képmáskamrái által jelképezett spiritizmus arra a pontra jutott, hogy Minneapolis hírnökeit, a prófétanőt, sőt még a Szentlelket is elutasították.

„Tapasztalatunkban láttuk, hogy amikor az Úr a szentély nyitott ajtajából világosság sugarait küldi népének, Sátán sokak elméjét felkavarja. De még nincs itt a vég. Lesznek olyanok, akik ellenállnak a világosságnak, és elnyomják azokat, akiket Isten a világosság közlésének csatornáivá tett. A lelki dolgokat nem lelkileg ítélik meg. Az órállók nem tartottak lépést Isten kibontakozó gondviselésével, és a valóban mennyből küldött üzenetet és a küldötteket megvetik.”

„Erről az összejövetelről olyan emberek fognak eltávozni, akik azt állítják, hogy ismerik az igazságot, miközben lelkük köré olyan ruhákat gyűjtenek, amelyeket nem a menny szövetségén szőttek. A lelkület, amelyet itt magukba fogadtak, velük megy. Reszketek ügyünk jövőjéért. Azok, akik ezen a helyen nem engednek Isten által adott bizonyítéknak, harcolni fognak azon testvéreik ellen, akiket Isten használ. Igen nehézé fogják tenni a dolgokat, amikor majd alkalmuk nyílnak arra, hogy továbbvigyék és folytassák ugyanazt a fajta küzdelmet, amelyben mindeddig részt vettek. Ezeknek az embereknek lesz alkalmuk meggyőződni arról, hogy Isten Szentlelke ellen harcoltak. Némelyek meg fognak győződni erről; mások azonban szilárdan ragaszkodnak majd a saját lelkületükhöz. Nem hálnak meg az énnel, és nem engedik, hogy az Úr Jézus belépjen a szívükbe. Egyre inkább, és még inkább megtévesztetteké válnak, míg végül nem tudják megkülönböztetni az igazságot és az igazságosságot. Más lélek befolyása alatt arra törekednek majd, hogy olyan formát kényszerítsenek a műre, amelyet Isten nem fog jóváhagyni; és igyekeznek majd Sátán tulajdonságait megnyilvánítani azáltal, hogy uralmat ragadnak az emberi elmék fölött, és így ellenőrzésük alá vonják Isten művét és ügyét.”

„Ha testvéreink ezen az összejövetelen bűntöltek és imádkoztak volna, megalázták volna szívüket Isten előtt, és nyugodtan leültek volna, hogy együtt kutassák az Írásokat, akkor Isten

megdicsőült volna. Ám az előítéletnek az a lelkülete, amely arra az összejövetelre bevitetett, bezárta az ajtót Isten leggazdagabb áldása előtt, és akikben ez a lelkiület volt, nem lesznek kedvező helyzetben a világosság meglátására, amíg meg nem térnek Isten előtt, és valamelyest fel nem ismerik, milyen közel jutottak ahhoz, hogy gyalázattal illessék a Szentlelket, és más lelkiületet hordozzanak.” The 1888 Materials, 832.

1888 után White testvérnő „remegett” Isten egyházának és művének jövőjéért. Láta, hogy az a gyűlés folyamatos lelki harcot fog előidézni azok között a férfiak között, akik a laodiceai adventizmus vezetői voltak, és „a mindennapi” körüli vita bizonyítéka annak, hogy jövődölései éppen azon a nemzedéken teljesedtek be. Akkoriban hadakozást folytattak olyan férfiak, akik nem „engedtek annak a bizonyítéknak, amelyet Isten adott” a „mennyből küldött üzenet és hírnökök” megerősítésére, és ezek a férfiak hadat viseltek „Isten Szentlelke” ellen. A második nemzedék végignézte, amint a kiadóház és a szanatórium porig égett Isten ítéletének tüzei által.

„Ma Daniells testvértől levelet kaptam a Review hivatalának tűz általi pusztulásáról. Igen szomorúan gondolok arra a nagy veszteségre, amely az ügyet érte. Tudom, hogy ez igen súlyos próbatétel ideje lehet a munkáért felelős testvérek és a hivatal alkalmazottai számára. Együtt szenvedek mindazokkal, akik szenvednek. Ám a szomorú hír nem ért váratlanul, mert az éjjeli látomásokban láttam egy angyalt, amint tűzként izzó, kivont kardot tartott Battle Creek fölé nyújtva. Egy alkalommal, nappal, miközben tollam a kezemben volt, elvesztettem az eszméletemet, és úgy tűnt, mintha ez a lángoló kard hol erre, hol arra fordulna. A csapást mintha csapás követte volna, mivel Istent meggyalázták az emberek olyan tervei által, amelyek önmaguk felmagasztalására és megdicsőítésére irányultak.”

„Ma reggel buzgó imádságban könyörögtem azért, hogy az Úr vezesse mindazokat, akik a Review and Herald hivattal kapcsolatban állnak, szorgalmas kutatásra, hogy megláthassák, miben vették semmibe azt a sok üzenetet, amelyet Isten adott.”

„Valamivel ezelőtt a Review hivatalában levő testvérek kikérték tanácsomat egy újabb épület felállításának ügyében. Akkor azt mondtam, hogy ha azoknak, akik a Review and Herald hivatalához egy másik épület hozzáépítése mellett voltak, feltárulna a jövő, ha láthatnák, mi lesz Battle Creekben, nem volna semmi kérdés számukra afelől, hogy ott újabb épületet emeljenek. Isten ezt mondta: »Szavamat megvetették; és én megfordítok és felforgatok.«”

„Az 1901-ben Battle Creekben tartott Generálkonferencián az Úr bizonyítékát adta népének annak, hogy reformációra hív. Az elmék meggyőződtek, és a szívek megindultak; de alapos munka nem történt. Ha a makacs szívek akkor bűnbánatban megtörtek volna Isten előtt, Isten hatalmának egyik legnagyobb megnyilatkozása lett volna látható, amelyet valaha is láttak. De Istent nem tisztelték meg. Lelkének bizonyosságtételeire nem hallgattak. Az emberek nem különültek el azoktól a gyakorlatoktól, amelyek határozott ellentétben álltak az igazság és az igazságosság alapelveivel, amelyeket az Úr művében mindenkor fenn kell tartani.”

„Az efézusi gyülekezethez és a szárdiszi gyülekezethez szóló üzeneteket gyakran megismételte nekem Az, aki népe számára ad nekem oktatást. »Az efézusi gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja Az, aki az ő jobb kezében tartja a hét csillagot, aki a hét arany gyertyatartó között jár: Tudom a te dolgaiddat, és a te fáradságodat és türemsedet, és hogy a gonoszokat nem

szenvedheted; és megpróbáltad azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; és terhet viseltél, és békétűrő vagy, és az én nevemért fáradtál, és nem fáradtál meg. De az a panaszom ellened, hogy az első szeretettedet elhagytad. Emlékezzél meg azért arról, honnan estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és kimozdítom gyertyatartódat helyéből, ha meg nem térsz.« Jelenések 2:1–5.”

„A szárdiszi gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az, akinél az Isten hét Lelke és a hét csillag van: Tudom a te cselekedeteidet, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy. Légy éber, és erősítsd meg a maradékot, amely halófélben van; mert nem találtam cselekedeteidet tökéletesnek Isten előtt. Emlékezzél meg azért arról, hogyan vetted és hallottad, és tartsd meg azt, és térj meg. Ha tehát nem vigyázol, úgy megyek el hozzád, mint a tolvaj, és nem fogod tudni, mely órában megyek el hozzád.” Jelenések 3:1–3.

„E figyelmeztetések beteljesedését látjuk. Az Írások soha nem teljeselek be szigorúbban, mint ezek.”

„Az emberek a leggondosabban megépített, tűzálló épületeket emelhetik, de Isten kezének egyetlen érintése, egyetlen szikra a mennyből, elsöpör minden menedéket.”

„Megkérdezték, van-e valamilyen tanácsom, amelyet adhatnék. Már továbbadtam azt a tanácsot, amelyet Isten adott nekem, remélve, hogy megakadályozhatom a tüzes kard lezuhanását, amely Battle Creek felett függött. Most pedig bekövetkezett az, amitől rettegem — megérkezett a hír a Review and Herald épületének leégéséről. Amikor ez a hír eljutott hozzám, nem éreztem meglepetést, és nem volt szavam. Amit időről időre figyelmeztetésként el kellett mondanom, semmilyen hatást nem gyakorolt, kivéve azt, hogy megkeményítette azokat, akik hallották; és most csak ezt mondhatom: annyira sajnálom, oly igen sajnálom, hogy szükséges volt ennek a csapásnak bekövetkeznie. Elég világosság adatott. Ha annak engedelmeskedtek volna, további világosságra nem lett volna szükség.” Bizonyságtételek, 8. kötet, 97–99.

Az adventizmus második nemzedéke nem jelentett győzelmet, és Ezékiel nyolcadik fejezetének beteljesedéseként a lázadás csak tovább fokozódott.

„Írott üzenetek és tűz által jelentette ki az Úr, hogy azt akarja, népe hagyja el Battle Creeket. Adj a Isten, hogy meghalljuk az ő szavát. Vajon semmit sem jelent számunkra az, hogy Battle Creekben a mi két nagy intézményünket elpusztította a tűz? Mondhatjátok: »De az új Szanatóriumnak sok betege van.« Igen; de ha sok ezer beteg volna is ott, ez semmiképpen sem volna érv amellelt, hogy népünk otthonokat építsen Battle Creekben, és ott telepedjék le.”

„A kísértések sokasodnak. Az emberek elutasítják a világosságot, amelyet Isten Lelkének Bizonyságtételeiben küldött, és a maguk elgondolásait és a maguk terveit választják. Vajon továbbra is elszakítják magukat az emberek Istentől? Vajon még nyilvánvalóbb módon kell kinyilvánítania nemtetszését annál, mint ahogyan azt már megtette?” Pamphlets, SpTB06, 45.

Az emberek „saját elgondolásaikat és saját terveiket választották”, amint azt a nyolcadik fejezetében, a képi kamrákban levő hetven vén jelképezi Ezékiel könyvében, akik ezt hirdették:

„Az Úr nem lát minket.” Az Úr prófétanőt támasztott, és pontosan negyven éven át, 1884-ig „nyílt látomásokat” adott neki. Rányomta pecsétjét erre az ajándékra, mert Ő adta azt, és Portland nevű városban vetett véget neki, és negyven esztendőre adta azt. Közvetlenül a „nyílt látomások” megszűnése előtt a vének 1881-ben és 1882-ben kezdték aláírni a Biblia és a Prófétaság Lelkének tekintélyét. A „nyílt látomások” ezután 1884-ben megszűntek, és négy év múlva Kóré, Dátán és Abirám lázadása megismétlődött az 1888-as Generálkonferencián.

Az 1888-as lázadás a lázadás olyan fokozódását eredményezte, amely Isten közvetlen beavatkozását vonta maga után a laodiceai adventizmus történelmébe, amikor felégette a kiadói munkát és az egészségügyi munkát. Ám ezek a közvetlen ítéletek sem tántorították el a már folyamatban lévő lázadást. 1919-ben Bibliai Konferenciára került sor, ahol a második nemzedék egyik fő lázadója, William Warren Prescott, a hitchagyott protestantizmus egyetemien képzett teológus, a sátáni nézet egyik fő előmozdítójaként, amely azt állította, hogy „a mindennapi” Krisztus szentélybeli szolgálatát jelképezi, előadások sorozatát tartotta.

A történelem tanúsága szerint azon az 1919-es bibliai konferencián Prescott olyan evangéliumot terjesztett elő, amely a millerita prófétai üzenet minden egyes tételének eltávolításából állt. Még a kétezer-háromszáz napot is megkísérelte eltávolítani, de azt nem tudta véghezvinni. Mindazonáltal olyan evangéliumot mutatott be, amely teljesen híjával volt a milleriták prófétai felismeréseinek. Evangéliumát a gyűlésen elutasították, ám azok a vak vezetők mégis úgy döntöttek, hogy előadássorozatát könyvvé szerkesztik The Doctrine of Christ címmel. Az a könyv a laodiceai adventizmus harmadik nemzedékének megérkezése jelképévé vált.

A könyv a Habakuk második fejezetében található millerita evangéliumtól eltérő másik evangéliumot képvisel, Pál pedig arról tájékoztat bennünket, hogy a másik evangélium egyáltalán nem evangélium.

Csodálkozom, hogy attól, aki titeket Krisztus kegyelmébe elhívott, ily hamar más evangéliumhoz pártoltok; holott nincs más; csakhogy némelyek megzavarnak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliumát. De ha mi magunk, vagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamely más evangéliumot annál, amit néktek hirdettünk, legyen átkozott. Amint előbb megmondottuk, most ismét mondom: ha valaki más evangéliumot hirdet néktek annál, mint amit elfogadtatok, legyen átkozott. Galáciabeliekhez 1:6–9.

Az adventizmus harmadik nemzedékét Ezékiel harmadik utálatossága jelképezi, ahol az asszonyok Tammúzt siratják. Tammúz mezopotámiai istenség volt, akit a termékenység és a növényzet ciklusaival hoztak összefüggésbe. Tammúzt olykor pásztorként vagy ifjú férfiként ábrázolták, összekapcsolva az évszakok váltakozásával és a termények növekedésével. Tammúz halála és azt követő feltámadása a mezőgazdasági naptárhoz kötődött. A mitológia szerint Tammúz a nyári hónapokban meghalt vagy eltűnt, amit a forró, száraz évszakban a növényzet hervadásának jelképeként értelmeztek. A Tammúz fölötti sírás gyászszertartás volt, amely magában foglalta Tammúz nyári hónapokban bekövetkező halálának vagy eltűnésének megsiratását, majd a feltámadásán való örömezt, amely a növényzet és a mezőgazdasági élet megújulását jelképezte.

A Tammuzért való sírás a késői eső meghamisított üzenetét jelképezi, s ezt képviselte W. W. Prescott evangéliuma. A prófétai alap eltávolítása, amely az 1863-as lázadásban kezdődött, 1919-re arra a pontra jutott, hogy a laodiceai adventizmus megengedte a hamis evangélium megalapozását. Ez a hamis evangélium teljes mértékben a hitehagyott protestantizmus módszertanára épült. Eredeti megalkotója W. W. Prescott volt, és miként William Miller esetében, mindkét férfi evangéliuma a Dániel könyvében szereplő „mindennapi” alapvető értelmezésén nyugodott. Mindkét evangélium a 2 Thesszalónica szakaszában van ábrázolva, ahol Miller először fedezte fel, hogy a „mindennapi” a pogányságot jelképezte. Az adott szakaszban van egy, Miller által jelképezett csoport, amely elfogadja a Pál által bemutatott igazságot, és egy másik csoport, amelyben nincs meg az igazság szeretete.

Az utolsó napokban az egyik csoport, amelyet Miller képvisel, „felismeri” és elfogadja a késői esőt, egy másik csoport pedig, amelyet Prescott képvisel, erős tévelygést fogad el. Az általuk elfogadott erős tévelygés egy hamis evangéliumon alapul, amely egyáltalán nem evangélium, és a késői eső hamis üzenetét azonosítja. Így Ezékiel harmadik utálatossága az asszonyok (a laodiceai adventizmus egyházai), akik Tammúzt siratják. Nyári könnyeiknek (esőjüknek) az aratás gyümölcsét kell megteremniük.

A késői eső üzenetének két típusa közötti megkülönböztetés áthatja a Bibliát és a Prófétaság Lelkét. A Biblia ismételten kijelenti, hogy az eső megtartatik az engedetlen néptől.

Azt mondják: Ha a férfi elbocsátja feleségét, és az elmegy tőle, s más férfié lesz, vajon visszatérhet-e még hozzá? Vajon nem válik-e az a föld teljesen tisztátalanná? Te pedig sok szeretővel paráználkodtál, mégis térj vissza hozzám — ezt mondja az Úr. Emeld fel szemeidet a halmokra, és lásd meg, hol nem háltak veled. Az utak mentén ültél nekik, mint az arabiai a pusztában; és beszenyezted a földet paráznaságaiddal és gonoszságoddal. Ezért elmaradtak a záporok, és nem volt késői eső; parázna asszony homloka lett a tiéd, nem akartál szegyenkezni. Jeremiás 3:1–3.

A laodiceai adventizmus 1863-ban kezdett paráználkodni, és attól fogva az esőzések visszatartattak. Nem hajlandók szégyellni lázadásukat, és az alázatnak ez a hiánya a parázna homlokát eredményezi, a bibliai prófécia paráznája pedig a pápaság. A harmadik nemzedék az a hely, ahol beteljesedik a végső munka, amely előkészít arra, hogy meghajoljanak a római parázna bélyege előtt. A negyedik nemzedékre való előkészület a harmadik nemzedékben megy végbe, a késői eső hamis üzenete által. Miként az 1863-as lázadás és az 1888-as lázadás, úgy az 1919-es lázadás is 2001. szeptember 11-ével van egy vonalban; mert amikor akkor lehullottak New York város épületei, alászállt a Jelenések tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala, és megkezdődött a valódi késői eső.

„A késői eső Isten népére fog hullani. Egy hatalmas angyal fog alászállni a mennyből, és az egész föld be fog ragyogni az ő dicsőségétől.” Review and Herald, 1891. április 21.

Amikor a késői eső megkezdődött, a laodiceai adventizmus vénei nem ismerték fel azt késői esőként, mert egy hamis késői esőről szóló üzenet tanításával nevelték őket, amelyet Ezékiel a Tammuzért siránczó asszonyokkal jelképez, alkalmazásában pedig mint a béke és biztonság

üzenetét.

„Csak azok kapnak nagyobb világosságot, akik a nekik adott világosság szerint élnek. Hacsak nem haladunk napról napra az eleven keresztényi erények megvalósításában, nem fogjuk felismerni a Szentlélek megnyilatkozásait a késői esőben. Lehet, hogy körülöttünk mindenfelé szívekre hull, de mi nem fogjuk azt sem felismerni, sem befogadni.” Testimonies to Ministers, 507.

Lehetetlen volt, hogy a nép őrálói felismerjék a késői eső eljövételét, mert a hamis késői esőről szóló hamis evangéliumuk tagadta annak lehetőségét, hogy Isten hatalma úgy nyilvánuljon meg, amint a korábbi korszakokban megnyilvánult.

„Az egyházakban Isten hatalmának csodálatos megnyilatkozása lesz, de ez nem fog hatni azokra, akik nem alázták meg magukat az Úr előtt, és nem nyitották meg szívük ajtaját bűnvallással és bűnbánattal. Annak a hatalomnak a megnyilatkozásában, amely beragyogja a földet Isten dicsőségével, vakságukban csak valami olyat fognak látni, amit veszélyesnek gondolnak, valamit, ami felkelti félelmüket, és felkészülnek arra, hogy ellenálljanak neki. Mivel az Úr nem az ő elképzeléseik és váramozásaik szerint munkálkodik, szembe fognak szállni a munkával. „Miért” — mondják — „ne ismernénk mi Isten Lelkét, amikor oly sok éven át benne voltunk a műben?” — Mert nem feleltek Isten üzeneteinek intéseire és kéréleő szavaira, hanem kitartóan ezt mondták: „Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem.” A tehetség, a hosszú tapasztalat nem teszi az embereket a világosság csatornáivá, hacsak nem helyezik magukat az Igazság Napjának ragyogó sugarai alá, és nem hívtak el, nem választattak ki, és nem készítették fel a Szentlélek ajándéka által. Amikor azok az emberek, akik szent dolgokkal foglalkoznak, megalázzák magukat Isten hatalmas keze alatt, az Úr felmagasztalja őket. Éleslátó emberekké teszi őket — olyan emberekké, akik gazdagok Lelkének kegyelmében. Erőtéljes, önző jellemvonásaik, makacsságuk nyilvánvalóvá lesz a Világ világosságától áradó fényben. „Hamar eljövök hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz.” Ha teljes szívedből keresed az Urat, megtalálod őt.” Review and Herald, 1890. december 23.

Ezékiel nyolcadik fejezetének vénei 1919-ben elfogadták a béke és biztonság evangéliumát, és amikor 2001. szeptember 11-e elérkezett, e fokozódó lázadás gyümölcse abban nyilvánult meg, hogy képtelenek voltak felismerni a késői eső érkezését. Az 1989-ben, a vég idején kezdődő történelemben Isten betű szerint megismételte a millerita mozgalmat. Miller Illés jelképe volt, és Illés igen határozottan megmondta Akhábnak, hogy nem lesz eső, csakis Illés szavára.

A következő cikkben folytatjuk az adventizmus harmadik nemzedékének vizsgálatát.

„Az az osztály, amely nem érez fájdalmat saját lelki hanyatlása miatt, és nem gyászol mások bűnei felett, Isten pecsétje nélkül marad. Az Úr megbízza követeit, a kezükben öldöklő fegyvereket tartó férfiakat: »Menjetek utána a városon át, és vágjatok le: szemetek ne kíméljen, és ne legyen bennetek szájalom: öljétek meg egészen az öreget és az ifjat, a hajadont és a kisgyermeket meg az asszonyokat; de senkihez ne közeledjétek, akin a jegy van; és az én szenthelyemen kezdjétek. Akkor kezdtek a véneken, akik a ház előtt voltak.«”

„Itt azt látjuk, hogy az egyház — az Úr szentélye — volt az első, amely megérezte Isten haragjának csapását. A vének, azok, akiknek Isten nagy világosságot adott, és akik a nép lelki érdekeinek őreiként álltak, elárulták a rájuk bízott megbízatást. Azt az álláspontot vették fel, hogy nem kell csodákra és Isten hatalmának olyan nyilvánvaló megnyilatkozására számítanunk, mint a korábbi napokban. Az idők megváltoztak. Ezek a szavak csak megerősítik hitetlenségüket, és ezt mondják: Az Úr sem jót nem tesz, sem rosszat nem cselekszik. Túl irgalmas ahhoz, hogy ítélettel látogassa meg népét. Így a „Békesség és biztonság” a kiáltás azoknak az embereknek az ajkán, akik többé soha nem emelik fel szavukat, mint a trombitát, hogy megmutassák Isten népének vétkeiket és Jákób házábanak bűneit. Ezek a néma ebek, amelyek nem akartak ugatni, azok, akik megsértett Isten igazságos bosszúját érzik meg. Férfiak, leányok és kisgyermekesek mind együtt vesznek el.”

„Azok a utálatosságok, amelyek miatt a hűségesek sóhajtoztak és jajkiáltással éltek, mindazok voltak, amelyeket a véges emberi szemek fel tudtak ismerni; de messze a legsúlyosabb bűnök, azok, amelyek féltékenységre indították a tiszta és szent Istent, rejtve maradtak. A szívek nagy Vizsgálója ismer minden titokban elkövetett bűnt, amelyet a gonoszság cselekvői követnek el. Ezek az emberek családságaikban végül biztonságban érzik magukat, és hosszútűrése miatt azt mondják, hogy az Úr nem lát, majd úgy cselekszenek, mintha elhagyta volna a földet. De Ő leleplezi képmutatásukat, és mások előtt feltárja azokat a bűnöket, amelyeket oly gondosan igyekeztek elrejteni.”

„Sem a rang, sem a méltóság, sem a világi bölcsesség fölénye, sem a szent tiszttségben elfoglalt helyzet nem őrzi meg az embereket attól, hogy feláldozzák az elveiket, ha család szívére hagyatnak. Azok, akiket méltónak és igaznak tartottak, a hitehagyás vezéreinek, valamint a közöny és Isten irgalmával való visszaélés példáinak bizonyulnak. Gonosz útjukat Ő tovább nem tűri, és haragjában irgalom nélkül bánik velük.

„Az Úr vonakodva vonja meg jelenlétét azoktól, akik nagy világosságban részesültek, és akik mások szolgálatában érezték az ige erejét. Egykor hűséges szolgái voltak, akiket jelenlétével és vezetésével megkülönböztetett kegyben részesített; de eltávoztak tőle, másokat pedig tévelygésbe vezettek, ezért az isteni nemtetszés alá kerülnek.” Testimonies, 5. kötet, 211–212.